

0138

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernasconi)

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'60. — ESTRANQER, 2'50

La despedida del "llanto"

—No t' desesperis, home!... No te'n faltaràn, de governadors!...
—Ja ho sé; en vindrà de menys burros, però, que m'estimessin tant com vostè, no gaires!

El miracle de Madrid

A la vila de Madrid hi acaba de succeir un miracle. El fet no és extraordinari, perquè allí els miracles abunden. El d'ara és un miracle polític. El comte de Romanones, que s'havia mort com a primer ministre, ha ressuscitat. I no al cap de tres dies, com el Crist sinó al cap de tres hores.

Ell mateix ho ha dit: «sóc un resuscitat!» Però el comte devia fer l'ullet quan deia això als periodistes. I és que els miracles de Madrid, com els d'altres bandes, no són sinó enganys i jocs de mans. El comte de Romanones no ha ressuscitat, perquè no era mort. Fer el mort, de vegades, vol dir que s'és molt viu...

La crisi total no ha estat més que un simulacre. Ja sabia l'home que tot, per ara, seguiria igual. No es tracta d'un Llätzer, sinó d'un comediant.

¿I perquè l'ha feta el primer ministre, aquesta comedia? Hi ha qui creu que ha volgut demostrar a certa potencia bel·ligerant que ell està fort en el poder. Hi ha qui opina que ha volgut demostrar això, però no a cap potencia estrangera, sinó als elements discolors del partit liberal.

Nosaltres ens decantem a la darrera interpretació, que està més d'acord amb el caràcter del comte de Romanones. Aquest es preocupa molt més de les menuderies interiors del partit, que de la política internacional. Comptat i debatut, el «miracle de Madrid» ha estat una pura ignocentada romanonesca.

L'unió de cada any

SERIA molt convenient que no's parlés d'unió republicana, si és que és desig d'aconseguir-la. Heus-aquí que En Marcell Domingo assisteix a un àpet en el qual En Lerroix fa d'anfitrió, àpet que la gent pren per un menjar de reconciliació. Aleshores, En Jaume Brossa llença cap els quatre horitzons de Catalunya, que ell no anirà mai, ni a la plaça pública en acte de democràcia solidària, al costat de la pecadoríssima trinitat Giner-Lerroix-Iglesias. I tot llençant aquesta aristocràtica excomunió, parla, malparla, millor dit, de les ambigüetats i equívocs d'En Marcell Domingo. Aleshores En Samblancat recrimina l'unió republicana a Barcelona, admetent-la per al reste de Catalunya. Així aquests tres homes que abans anaven units, que estaven units, llençant el mot «unió» a les disputes, se troben desunits per primera volta.

Si unes paraules han perdut tota eficàcia, oferint un regist d'arcaisme polític, de cursileria anacrònica, són aquestes de «unió republicana». Fan pensar amb aquelles lamentables Fraternitats republicanes, la «merienda fraternal», el coronel Careaga, i lo que és pitjor en les llegendaries esterilitats dels partits republicans convertits en Penélope, que passen la vida desentat a la nit lo que han compost durant el dia. I és que encara resta gent amb prou credulitat per a il·lusionar-se amb un sentimentalisme republicà engendrat per un apostolat fraternitari. Fou l'equívoc d'aquell pobre Pere Corominas. «Els republicans quan senten parlar d'unió se commouen desseguida, i ara, ja ho veureu, se produirà, amb la coalició radical-nacionalista, un alçament republicà en tot Catalunya.» Se va produir un alçament regionalista i un Waterloo republicà. En Lerroix, com bon emperador, se pensava que acudirien a la batalla les tropes franceses i les que comparegueren foren les prussianes. Els soldats d'En Blucher foren aquesta vegada els catalanistes.

L'unió republicana ha perdut la seva antiga virtualitat, i si avui, altres elements que els nacionalistes establissin contacte amb el partit radical, perdrien força i restarien pursa. Si és precisament allunyant-nos del partit radical, intervenint en la vida pública amb un contingut realista i tècnic, sostenint un apostolat—lo que En Domingo i En Samblancat han començat a fer—sense por als calvaris i no trobant mai el camí dels ministeris, sobre tot el de Governació, i recollint, més que multituds, les disperses intel·ligències que amb pensament democràtic, o bé viuen arreconades absorvides per les seves professions, o plenes de desitjos d'engendrament s'acosten a la «Lliga» per a ésser profitoses a la reconstitució de Catalunya.

En Brossa ha escrit una frase justa i sintètica: «Prefereixo un Prat de la Riba, a un Miró i Miró al servei dels liberals.» La frase

no la recordo exacta, però en el sentit és aquesta: «Prefereixo un adversari lleal amb eficàcia cultural, que no pas un correligionari deslleial, patrocinador de tots els analfabetismes.» I aquí resideix tota l'entranya del problema de l'unió. Del partit radical ens separa, substancialment, Catalunya, però encara restaria un marge per a actuacions paraleles, impossibles mentres ens allunyem qüestions de sensibilitats, d'interpretacions ètiques, d'entusiasmes pretorians i de llealtat.

PARADOX

UN NOU COP ALEMANY?

Suïssa en perill

GORREN aquests dies veus alarmants respecte als propòsits que té l'Alemanya de violar la neutralitat suïssa. La negativa viril dels aliats a fer la pau coïxa, ha portat la desesperació als culpables de la catàstrofe. I es tem que aquests, sense seny i sense escrúpols, intentin repetir amb Suïssa el cop que va realitzar amb Bèlgica en el començament de la lluita.

¿Què hi ha de veritat en el fons de aquestes veus que corren? El fet és que els alemanys, d'alguns dies ençà, estan concentrant forces al nord del llac de Constanza, prop de la frontera suïssa. Hi ha qui creu que l'objecte de la concentració és l'atac de França a través de la Suïssa, a fi d'agafar per darrera la plaça forta de Belfort. Hi ha qui creu que no es tracta més que de una concentració fingida, feta per a desvirtuar a l'Estat Major francès, i per a obligar-lo a distraure forces per aquella banda.

Segui com sigui, ningú no pot dubtar que l'Alemanya és perfectament capaç de repetir el cop. No li vindria pas d'un. Qui fa un cove fa un cistell, diem en català. I el cove que a Bèlgica van fer els alemanys, els acredita de mestres en aquest abominable ofici.

Es cert que, davant les inquietuts helvètiques, el Govern alemany ha renovat les seves declaracions de que està decidit a respectar la neutralitat de la petita República. Però què valen les paraules d'un Estat que no respecta ni els compromisos contrets en documents solemnes? Alemanya ha esquinçat un «troç de paper». Poc li costaria esquinçar-ne un altre.

Davant d'això l'Estat Major francès pren precaucions. Com diu l'Hervé: l'Alemanya, engabiada, podrà intentar escapar-se a través la Suïssa i clavar una nova urpada a la França. Aquesta, per tant, fa molt bé de reforçar per la banda del territori helvètic els barrots de la gabis imperial.

FULMEN

ESTÀ AGOTANT-SE

ALMANAC: La Campana de Gràcia

Crisi de per riure

UE En Romanones ho fa molt malament és una cosa ja reconeguda per tothom. La nostra desgraciada actuació al Marroc, el fracàs de la Junta de subsistències, la resignada actitud davant l'enfonsament dels nostres barcos mercants i la poca serietat amb que es governa, són prous motius per a desacreditar una situació.

Però, igual que fan els clowns del circ, que quan han esguerrat alguna cosa diuen al públic:—Oí que ho he fet bé?—En Romanones ha presentat la dimissió total del ministeri per a que el Rei, després de consultar als comparses, li digui:—Tira, noi, que ho fas de primer!

I En Romanones continua governant sense modificació de cap mena en aquest ministeri pintoresc on hi figura un Burell que es cuida de tot això de l'instrucció pública i un Gasset que fa com aquell qui engrava carreteres.

Ja han fixat pel dia 29 del corrent la data d'obrir novament les Corts. Si tenim en compte la tasca estèril que han fet durant l'últim període que han sigut obertes, ja es comprendrà que ningú s'interessarà gens ni mica per aquesta nova tanda de zerrameca.

L'actual crisi ha sigut ben de per riure. Si algun ministre estava realment cansat de no fer res o algun altre feia nosa dintre el ministeri, s'esperarà una embranzida de les oposicions per a fer-lo saltar del banc blau. La qüestió és anar passant temps i mentrestant fer bons negocis al Marroc, lucrar amb la gana del país i guanyar-se una estatueta en qualsevol recó de poble.

Mentres la gent que produeix s'avingui a ésser matèria explotable per a quatre arri-vistes; mentres el poble que treballa obeeixi mansament tot lo que li manin; mentres els partits avençats, que tindrien d'ésser revolucionaris, s'entretinguin en fer-se mutuament ganyotes, els que manen seguiràn fent ho a la seva conveniència, sense preocupar-se de que hi hagi uns greus problemes a resoldre, si es vol evitar que Espanya desapareixi del mapa.

JEPH DE JESPLUS

La mestressa de l'any

La Lluna, la pruna vestida de dol el Kaiser la crida En Joffre no ho vol.

Ara comença l'any disset que serà definitiu si acaba el pleit.

«Aquesta guerra, com prediui. Bona senyal és que la Lluna siga mestressa de l'any nou, si té prou seny i és oportuna, puig de memòria ja'n té prou.

Ella haurà vist la aleoquia dels que volgueren guerra i fam, i el polp teutó tornar-se espia, gratant l'espera pam a pam.

Ella haurà vist la malifeta de Serajevo; ella haurà vist la excusa vil, la mala treça quin naixement fou el cas trist.

Ella haurà vist amb ulls plorosos a Serbia i Bèlgica patir; ella haurà vist els ulls hermosos de mis Cawell nant a morir.

Ella haurà vist una agonia que'l Dant apenes veslumà, l'ànima impia del companyó d'aquell tirà.

Ella haurà vist, farta de runes, entre mil pluges d'explosius, zitzaguejar les passions brunes del home, encendre el blau dels rius.

Ella haurà entès la diplomàcia d'un vandalisme mai somniat, eix d'una boja aristocràcia que aganiveta l'Igualtat.

Ella haurà vist la trista arruga raillant el front primerament, quan s'inicià la malestruga en l'invasor i el delinquent.

I ella veurà, si s'ho proposa, el gros desastre que esperem de la conxorxa escandalosa d'un mort feréstec i En Guillem.

—Ara que estàn de «mala lluna», cal que apressuris el final; nega la plata a aqueixa rua des del teu solí sideral.

J. COSTA I POMÉS

«La frescura de Lafuente»

DON Joaquín Salvatella, el interesante pollo ex federal, ha firmado, con otros diputados de la mayoría, un mensaje dirigido al Conde de Romanones, en el que se protesta de las campañas que se hacen contra él por gobernar picarescamente, esto es, aprovechando su situación política para hacer negocios.

Romanones es el primer negociante y acaparador del reino. Es decir, el primero no; el primero es otro. Pero es el que sigue al primero. Romanones es el propietario de las minas de Peñarroya. Romanones, o la casa Soto Figueroa, es quien surte de carbón el mercado de Madrid y uno de los principales culpables de la carestía de ese combustible. Romanones tiene negocios en Marruecos, y hace poco ha interesado en la compra de una mina la friolera de cincuenta mil duros. Todo esto, que se ha demostrado hasta la saciedad, quiere ahora desvirtuarlo Salvatella con una carta de adhesión a su actual jefe y con un banquete de desagravio. Si a nosotros nos quedara alguna duda respecto a la conducta indelicada de don Alvaro, la apostasia de Salvatella nos la disiparía por completo. ¿Por qué abjuró el exdiputado por Figueras de sus ideales republicanos? ¿Por qué sino por el botín que esperaba le tocaría en el reparto? Si no hubiera oído que en la cocina liberal se asaba carne, ¿se hubiera pasado a ella? Déjese, pues, Salvatella de protestas y de desagravios. Sea franco, y pídale al Conde la parte que le corresponde en los negocios del carbón y del plomo. Y pídale pronto, no sea que el carbón se acabe y que el plomo se lo envíe a los dos al vientre en forma de píldoras el pueblo, cansado de ver con qué afán se engulle arriba y con qué pertinacia se ayuna abajo.

Ese ardor de neófito, de recién converso, que inflama al novel diputado por Granada, le hará caer, le está haciendo caer ya en las acciones más degradadas y más bajas. Salvatella está convertido en un monaguillo de Romanones. Nada más que éste es un cura que tiene un ojo detrás, y no se deja levantar la camisa más de lo conveniente, y no se deja tampoco soplar el vino. El monago se ha de contentar con tocar la campana mientras el otro empuja el codo, y gracias. Salvatella busca continuamente la mirada de su jefe, pasa por su lado siempre que puede para tener ocasión de saludarlo, y cuando obtiene algún pequeño éxito parlamentario, corre a felicitarlo con la mayor efusión. Si algún día el presidente le preguntara la hora, contestaría, como el otro: «la que vuestra coja Excelencia quiera».

A pesar de este incesante desvivirse por hacerse grato, en la monarquía no lo aprecian mucho. Al principio, todo eran sonrisas y carantoñas. ¡Animo, joven, hay que pasar el Rubicón! Roma y el poder están de este lado. Para tentarlos se echó mano de todas las seducciones. Fué presentado a la reina. Dicen que Romanones le ofreció la mano de su hija y el gobierno civil de Barcelona. ¿Quién no hubiera caído? ¿A quién no se le hubiera ido la cabeza? Pero todas aquellas promesas se han convertido en gas. Ahora que lo han deshonorado, que le han hecho cantar la palinodia, si te he visto, no me acuerdo. Y más vale que sea así. Para que a nadie le vengan ganas de imitarle. Y porque ¡pobres de nosotros, si nos lo enviaron de Poncio aquí! Para quitarse la tara de «suspecto», para hacer olvidar su origen, para hacerse perdonar el tiempo que fué bueno, sería capaz de mandarnos fusilar a todos los republicanos.

Y sin embargo, ese chico tuvo una juventud brillante. Era buen orador. No carecía de talento. Había ingresado en el partido

del brazo de los correligionarios de más prestigio y con la etiqueta del federalismo más austero y rocalloso. Parecía que iba a ser íntegro como Wasington, inflexible como Saint-Just, ganador de batallas como Hoche. Parecía que el cielo nos había enviado en su persona una de sus juventudes dionisiacas, una de esas chispas geniales que encienden hogueras en los hielos, que caen en las naciones como bólidos llenos del espíritu de devastación y de creación de Dios Todopoderoso. Protegido por Vallés y Ribot, a los veinticinco años escasos fué elegido diputado por Figueras. Y al poco tiempo, se le nombró presidente de la Conjunción. No podía quejarse de la fortuna. Y sin embargo, el ambicioso mocito no estaba satisfecho. Las brujas de Macbeth turbaban su sueño casto y le decían al oído: «Salvatella, tú serás thane de Cadívor, Salvatella, tú serás monarca, digo, monárquico».

En efecto, al poco tiempo el joven pimar-gallista se olvidaba del pacto sinalagmático y bilateral, y se levantaba en el Congreso a hacer la apología de Maura. Luego, nos dijeron que iba por Madrid renegando de ser republicano, de ser catalán y hasta de ser hijo de la madre que lo parió. Después, supimos que vivía protegido por una mujer muy guapa, de mucho trapío y traperío, y que no salía de la Maison Dorée y de Fornos, y que en la corte era más popular que la Cibeles. Últimamente nos enteramos de todas sus canalladas, de todas sus claudicaciones. Ahora que está de moda en Madrid el sacarle motes hasta al lucero del alba, es necesario que al ex diputado por Figueras no le falte el suyo. Y así como a Rodés le llaman «Serafin el Pinturero» y a Rahola «El Asombro de Damasco» y a Nogués «El sapo enamorado», hay que designar a Salvatella con uno de estos alias: «El barbián de la Persia», «La frescura de Lafuente» o «Más chulo que un ojo».

A una hermana suya que cometió un desliz, el fosco e inexorable federal la echó de su casa con cien mil Belcebúes. La pobre muchacha cayó en la calle, y loca de desesperación, tomó una droga y se suicidó. Y sin embargo es lícito amar a un hombre. Es lícito hasta amar a todos los hombres, hacer del propio corazón el vaso en que todos los sedientos vayan a beber, ser como aquella santa, como aquella cien veces gloriosa Ne-fixa, que daba su cuerpo por limosna. Se puede entregar la propia carne al pico de todos los buitres, de todas las bestias de presa y de rapiña, dejarla prender en el tendedor de todos los que tengan hambre de ella. Puede una mujer regalar o abandonar lo que es suyo.

Lo que no es decente es perder la chaveta por un rey, es caer a los pies de los ganchos de la monarquía, es dejarse seducir por la vaniloquencia de Maura, es pasar del seno honrado de Pi y de Vallés al seno dorado de Romanones. Lo que es un crimen es enganar al pueblo, es vender un ideal, es entregar el espíritu, que vale más que el cuerpo, por un acta miserable. ¡Ah, si resucitara la pálida suicida, en qué carcajadas estallarían y cómo le ofrecerían a su impío juez el veneno con que ella se corroyó las pecadoras entrañas! ¡Pérfido Catón, que te enmascaras el rostro con una careta de falsa virtud, cuando todos saben ahora que abusabas del vino y que eras tú el que a altas horas de la noche salía de las mancebías con la túnica descompuesta y embozado hasta los ojos para que nadie te conociera.

ANGEL SAMBLANCAT

“No hay vacante”

En aquesta frase que, posant una vegada més el dit a la llaga, pronuncia En Maura, parlant amb els periodistes al sortir de Palau, es tanca per a la política madrilenya

és a dir per a tota la trepa de polítics, alts i baixos, influents i modestos, la significació i substància de la passada crisi.

«No hay vacante.» Tot segueix igual. Pel món dels polítics, la crisi no ha significat

res. No ha tingut cap importància. Com que no s'han obert *nous horitzons!*

Una crisi és sempre la clau daurada que obre a les esperances llargament covades la porta de les possibilitats; és l'arc rosat que dona possible pas vers la nòmina substancial, és la creadora, prolífica i maternal de les *vacantes*. El seu llarg seguici de dimissions i cessanties és com una estela d'or pels qui des de l'altra banda contemplen el curs de la torrentera. El plantejament d'una crisi és, per a ells, el moment solemne en que es decideix un nutritiu problema vital. Per això, de vegades, han laborat tan llargament i enèrgica per a provocar-la, per a fer-la imminent.

I ve un moment que, de tant imminent, n'esclata! Ah! Ja hi som! pensen ells, refrescant-se les mans. I vinguen calendaris i pronòstics i *imaginaris* nomenaments. Els correligionaris del partit en crisi posen la cara llarga; els seus contraris la tenen riallora i satisfeta.

Però... heu-s'aquí que després de consultes i més consultes i parlaments i conferències, la *regia prerrogativa*—crec que es diu així—declara que no ha passat res. I la crisi es resol deixant les coses com estaven. Tot se redueix a una martingala del jefe de govern per a enrobustir la seva autoritat.

Aleshores el desencant és gros. No hi han vagants. S'esfumen en la llunyania les glaces roses i virolades dels bells somnis. No hi han poltrones, ni sillons, ni modestes cadires d'oficina. Tot ha fugit. Hermètica i muda i hostil s'ha tancat la porta lluminosa que havia obert la clau daurada de la crisi. No hi han vagants. Bah! Això no té cap importància. Això fa fàstic—pensen.—A Espanya mai anirem bé. «No hay vacante.» «Puede el baile continuar.»

I efectivament. El ball segueix. Però el poble comença a estar una mica marejat. Veiam si, finalment els farà ballar a tots a un sò que encara desconeixen!

No hi ha vagants. La crisi no ha tingut, doncs, per a la majoria del món polític, cap eficàcia positiva. Es qüestió de preparar-ne una altra.

I així es passa la vida, com digué el clàssic.

Però també afegí: «Así se viene la muerte.» Ja ho saben, doncs, senyors de les vagants, i si no ho saben, preguntin al senyor Suárez Inclán, que els donarà raó.

MARCEL

Diàleg entre un rector i un metge de poble:
El rector.—No ho dubti, lo que pesa més damunt de les ànimes per a no deixar-les entrar al Cel és el diner.

El metge.—Justa! I per això vostès, els capellans, es queden amb ell, per a que les ànimes puguin anar al Cel més lleugeres.

Sonata CCC

o rieu avui? Doncs sou uns ximplers. De brometes com la que ha fet don Alvar de Figuera comte de Romanones, no n'entren a la cistella poques, ni gaires, ni cap.

L'home devia dir-se:

—Què faràs, cabaç?

I després de molt rumiar, resolgué fer crisi. Posat a fer-la, la feu total; les brometes, pesades o no fer-les.

Tot Espanya digué:

—Què passarà? Ens quedarem sense aquesta meravella de governants que ara fruim? Què es faràn els fantàstics projectes de l'Alba? On aniran a parar les obres hidroàuliques del senyor Gasset?

Ah! no podia ésser. Felicitament governa el nostre país Alfons XIII, l'*Africa*, i aquest, encara que sia XIII, que és número de mala estrugancia, diu que té tan talent i tanta simpatia personal.

Com anavem dient, felicitament el XIII es donà compte de lo esferoidor que seria pel país que l'Alvarado i en Burell i En Luque deixessin de regir els seus destins i ressucità als que s'acabaven de suïcidat i els hi tornà a posar a les mans les rendes del carro de la família espanyola.

Lloat sia Alfons XIII (però més gran és Déu nostre senyor) que ens ha tornat la tranquil·litat, mantenint an En Romanones en son lloc de gran visir, a En Luque en el de porta-sabre i an En Burell en el de gran jolgar més o menys periodista.

El *Diluvio* ha publicat el XVIII article contra els enterraments al temple de la Sagrada Família. Què diable se li endona a vostè, senyor Telègraf, si els rics de per aquí volen construir-se una mena de piràmide col·lectiva? Lo de l'higiene, cregui, són romanços. Miri, callin i comprarem un ninxo per a ficar-hi les cendres de mossèn Pere i els restes d'En Brossa, de l'Aguilar i d'En Claramunt. Allí estaràn més ben guardats que al cementiri civil que sembla una cort de porcs.

I nois, no passa res, si no fós per això de que ara mateix us parlava, no hauria sabut què dir.

Ha fet molt fret, En Rusiñol ha fet una exposició a càn Parés, que està molt bé; En Rusiñol ha publicat *La nina gorda*, que està molt bé. Aquest Rusiñol és un punyetero.

De l'Ajuntament quasi no s'en sent parlar, de la Diputació menys i de la Mancomunitat gens.

Aquí ja no se sent parlar més que de la puja dels queviures; que si la carn a tant, que si les mongetes a quant, que si les patates, que si el bacallà i la sardina i sobre tot que si ningú té ous. I això últim és veritat.

En fi, què hi farem? Fem-hi beguda?

MORITZ XII

Notes de fora

La Escala.—Dilluns, dia primer de l'any, la «Perdició Social» del poble de Pals capitenejats per un grupo de sarrions de carbó i protegits en aquesta vila per nostre fanàtic ensotanat i el batlle funest manllejador d'aigües brutes, celebraren una veïllada teatral posant en escena *Els Pastorets* quina execució fou lo més desastrosa que ser humà hagi pogut contemplar i bastant indecent la seva presentació ja que portaven alguns d'ells una cua llarga i groixuda igual que un burro quan se troba en estat anormal puig que balansejant-se els hi sortia pel davant. El públic, apart d'una dotzena de curiosos, fou bastant nombrós de criatures que l'ensotanat tingué la precaució de donal-s'hi l'entrada amb l'intent de que les mares vinguessin obligades a acompanyar-les i un grapat de rates de claveguera que tenen el privilegi de sortir únicament els dies de tempesta i que, segons contenen les cròniques, són les que troben els serenos en els portals de les cases transformades en gats que s'esclamen, gallines que parlen i amb altres bestioles que per art de bruixeria fan patir an els pacífics i honrats veïns. La sala convertida en sagristia i adornada clericalment i la pudor de la llana va ofendre els sentiments dels quatre curiosos liberals que hi assistiren.

LA SOLUCIÓ

De les mil incongruències, que aquí han conseguit renom, no crec que n'hi hagi cap com la Junta de Subsistències.

¿A quin secret fi obeeix la seva constitució? Quina és la seva missió? Per què dimontri serveix?

Recordo perfectament que el dia que va crear-la, el Govern, per enlairar-la, va dir-nos:—«Poble pacient! S'ha acabat l'exploació de que una pandilla infecta et feia mesos hà objecte, valent-se de l'ocasió.

La Junta de Subsistències que acabo de nomenà va a dictar desde demà les degudes providències, i, o aquí hi haurà un capgirell que mereixerà contar-se, o tot tornarà a posar-se al seu natural nivell.»

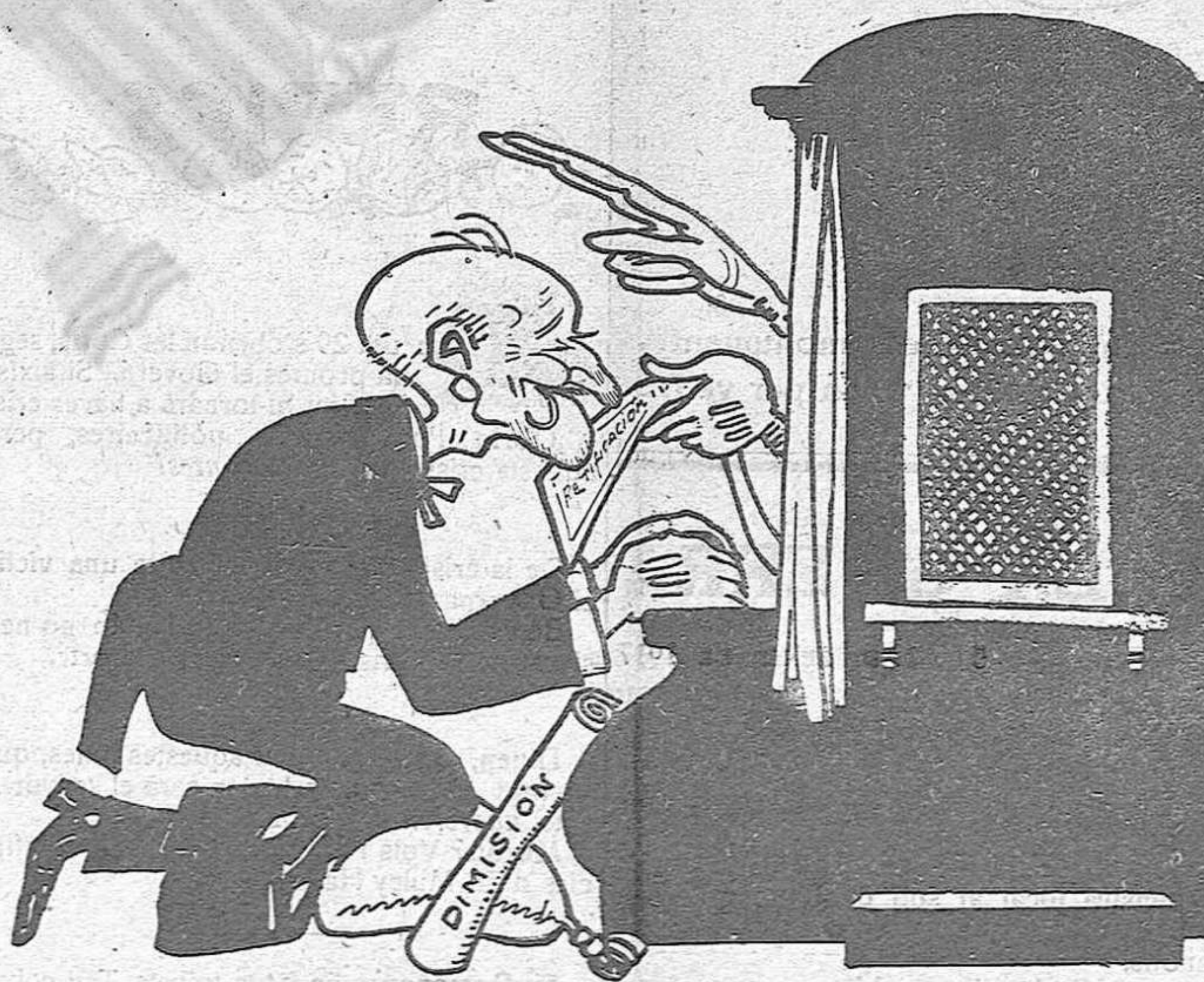
La Junta es va reunir, va donar catorze audències, va corre a elegir ponències pal pa, pel carbó i pel vi; i, en efecte, fou tan bella sa oportuna intervenció, que... això està avui molt pitjò que abans de cuidar-se'n ella.

Res detura l'embranchida que la manduca ha agafat i que a l'últim ha acabat per fè impossible la vida. Com un globo que en un punt ha començat a elevar-se, no para mai d'enfilar-se sempre amunt, amunt, amunt!... I, és clar, com que tots els dies són majors els mals-de-caps, i avui se apujen els naps i demà les xirivies, la gent, plena d'impacències i a punt ja de desbotà, pregunta:—«Però què fa la Junta de Subsistències? ¿Voleu dir, vista la via que ha seguit el seu servei, que no ha segut el remei, pitjor que la malaltia?»

Jo sento que la qüestió prengui aquest tò irreverent, però, parlant francament, crec que'l poble té raó. La Junta ens crema la sang, La Junta ens dona neguit, La Junta ens fa tant profit com un pegat en un banc. A cada moment se'ns diu que medita, que proposa, que consulta, que disposa, que no para, que's desviau... Mes ¿quin resultat ha dat aquest bé de Déu de mides? *Tantas idas y venidas ¿son de alguna utilidad?...*

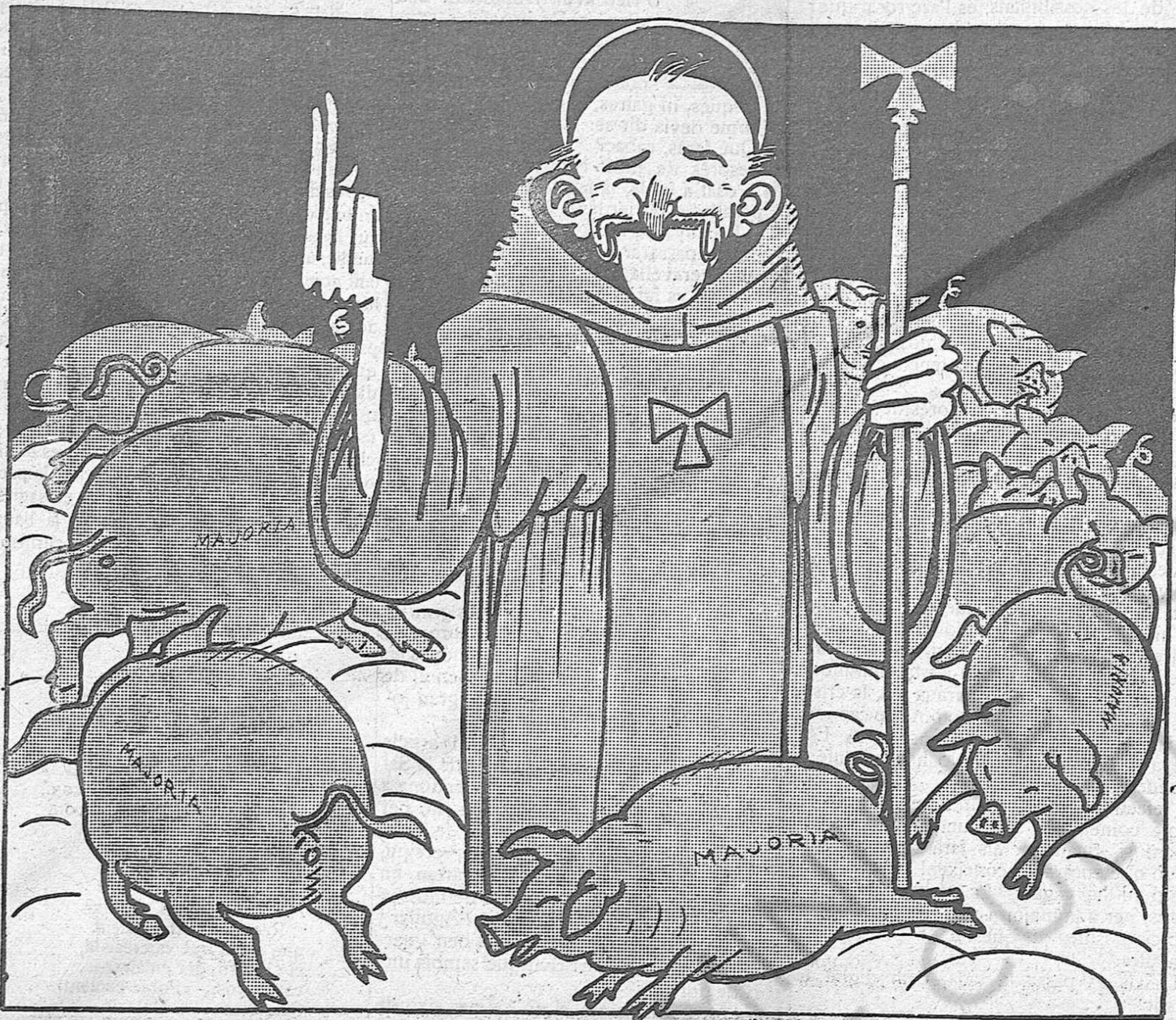
No. Per lo tant fora embullat cal ben de pressa apartar-se

Escena final del sainet “Una crisi de mitja horeta”

El Pare Confessor. —Ego te absolvo!...

Glorificant al Patró

Els porquets.—Sant Antoni ens guardi de pendre mall...

—Dispensi, guardia, sabria dir-me quan pensen aixecar-me el monument?
—Mail... No veu, sant cristià, que els nous inquilinos no'l volen per veuf...

de qui, creient-se senyar-se,
a l' *cuanta* es treu els ulls.
El bon sentit ens apunta
la solució que convé:
perquè aquí vagi tot bé
s'ha de suprimir la Junta.

C. GUMA

ESTÀ AGOTANT-SE
ALMANAC
DE
La Campana de Gracia
1917

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 5 AL 11 DE GENER DE 1917

Per terra

Al front occidental, lluita de artilleria i raids de patrulles.
Al front rus, els moscovites han emprés una forta ofensiva local al sud de Riga, guanyant terreny, fent un miler de presoners i prenent uns 50 canons.

Al front italià, la lluita sembla accentuar-se per la banda del Carso.

Al front de Macedònia, calma.

Al front romanès, els russo-romanesos, si-

tuats ja en la línia del riu Sereth, ofereixen una molt forta resistència.

Per mar

Els anglesos desmenteixen oficialment que durant el mes de novembre ni en cap altre data s'hagi perdut el acuirat anglès *Shannon*, de 14,800 tonelades.

Els radiogrames austríacs diuen que un *destroyer* italià ha anat a fons davant de l'illa de Corfú, però fins ara no hi ha cap confirmació per la banda de Itàlia.

Per l'aire

Ha augmentat l'activitat aèria, sense que hi hagi cap fet especialment remarcable.

El dia 29 s'obriràn les Corts, segons ha promès el Govern. Si aixís ho fa, aviat hi tornarà a haver crisi.

¡Obrin l'ull, senyors polítics, perquè aquesta crisi serà amb *vacantes!*

De la crisi no'n quedà més que una víctima: el Governador de Barcelona.

Bé és veritat que En Suárez Inclán no necessitava de cap crisi per a ésser un mort.

Diuen, quan escrivim aquestes línies, que el substitut d'En Suárez Inclán serà el senyor Morote, *nuevo en esta plaza.*

Morote? Vols t'hi jugar que han sigut influències d'En Muley Hafid?

En Romanones ha fet la traveta. Tan coix, tan coix, i cap dels altres pot atrapar-lo!

Si ell és coix els demés deuen ésser... que sé jo, lo que deuen ésser!

En Dato, cridat pel rei per a fer-li la acostumada consulta, permanesqué a Palau des de les dues i mitja fins a les quatre. En Maura no més hi havia estat tres quarts d'hora.

Els *idóneos* n'estàn tots satisfets d'aquesta deferència.

Que no se'n desfacin.

En pocs dies els alemanys han tirat dos barcos més a pico; suposant-se que una de les naus víctimes és el *Pelayo*.

Com! El *Pelayo*?—preguntaran vostès amb cert esverament.

No s'alarmin.

El que han tirat a pico és un vaporet mercant que's diu aquest nom.

L'altre... encara no.

En Cambó ha de donar una conferencia al «Centre de Dependents».

Millor estaria que la dongués En Salvatella.

En Salvatella que és *dependent* d'En Romanones.

Per a substituïts d'En Suárez Inclán, es donen ja alguns noms de personatges: Ruiz Valarino, Vicens Gimeno i López Monis.

Quants n'hi han que coneixen Barcelona?

Cap.

Doncs, *arriba!*.. ja serveixen.

Els radicals del districte X demanen al Muniipi que substituïxi el nom del carrer de «Montaña», pel de «Serrat», que és el del regidor que va morir no fa gaire.

Homes!.. enderrocar una muntanya per a posar-hi un senyor ens sembla massa.

Que no's podria accontentar a tothom, sens perjudici de ningú?

Que'ls sembla si hi possesin *Calle de Mont-Serrat*?

En Peris de l'*Ateneu Obrer* està molt preocupat perquè a l'Ajuntament fa dos anys que no li paguen la subvenció, per haver-se gastat els diners en altres coses.

Quines coses?

Tiberis, ve't ho aquí!

I els mil i pico d'obriers que van allí a instruir-se, que's facin fuma!

Llegim amb la corresponent estupefacció:

«El señor Obispo sentó ayer a su mesa al director de El Universo.»

El director de l'Univers?

Rexotris!

No ho sabem que'l doctor Reig es dongués el luxe de dinar amb Nostre Senyor!..

Dissabte passat, els requetés de Gracia, que passaven armats, amb corneta i banderí pel carrer de Salmerón, se les hagueren a trets de browning contra un pobre piano de manubri que entonava *La Marsellesa*.

A la caixa del piano li clavaren tres o quatre bales.

Però's varen fer fuma, que a *La Marsellesa* no la varen tocar. Qui la va tocar fou l'organiller amb gran contentament del veïns que s'esqueixaven de riure davant la ridícula *alemanya* dels requetébrutos.

Un fill del nou comte de Caralt, president del Foment, es presenta per diputat.

Que no ho intenti, que no'n sortirà pas, tiri pel cap que vulgui.

A Catalunya, per a sortir diputat, no n'hi ha prou amb ésser fill de comtes.

Sinó que'ls *comptes* han d'ésser clars.

L'advocat defensor d'un lladregot que pateix una completa sordera, agotats tots els recursos de la defensa, acaba el seu discurs així:

—«Pensin, senyors jurats, que l'acusat es sórt com una tapia, i que no pot sentir la veu de la consciència.»

Miserias de la vida.

La captaire.—Ja que no'm pot donar cèntims, doncs, si tingües un berret vell...

La senyora.—Un berret vell?... Però... si abans d'ahir vos ne vaig donar un!...

La captaire.—Ja veurà... no ho estranyi. Com que les modes canvien tant sovint...

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Oim, número 8